

EEN HANDVOL NEPPE
(strijd tegen het
witte gevaar)

Een avontuur van Tim
en Tender

R. Empee

EEN HANDVOL NEPPE
(strijd tegen het witte gevaar)

Een avontuur van Tim en Tender

Tekst en tekeningen door R. Empée

VOORWOORD

Over fantasie beschikt iedereen. Met mijn fantasie heb ik gepoogd wat losse gedachten vorm te geven om (vooral) jong en oud een paar aangename uren te bezorgen. De inhoud heeft dus geen pretenties en is louter bedoeld ter ontspanning. Al kan daarin altijd wel een wijze les worden gevonden. Het gaat in verhalen immers vaak om goed en kwaad. Zo ook hier.

Leef mee met de goeden, grinnik om de kwaden en glimlach om de verrassende wending.

R. Empée

In de tijd dat dieren nog konden spreken
en mensen naar geesten luisterden waren
er al verhalen met humor en een wijze les.
Nu vloeit er soms nog zo'n druppel uit een
verdwaalde pen.

Voor Geneviève

Inhoud

Vooraf	p. 8
Hoofdstuk 1 Zorgen om Tender	p. 9
Hoofdstuk 2 De Put	p. 11
Hoofdstuk 3 Krabber en Kolebol	p. 14
Hoofdstuk 4 Inbreken met Krakra	p. 17
Hoofdstuk 5 Robur	p. 22
Hoofdstuk 6 Schaken in de Toren	p. 28
Hoofdstuk 7 Nepperds	p. 32
Hoofdstuk 8 Het BBBhuis	p. 37
Hoofdstuk 9 De List	p. 50
Hoofdstuk 10 De Blauwe Varaan	p. 57
Hoofdstuk 11 Gevangen	p. 63
Hoofdstuk 12 Vuurkruiden	p. 69
Hoofdstuk 13 Actie in Wachije	p. 75
Hoofdstuk 14 Engerd de Ekster	p. 80
Hoofdstuk 15 Ontsnapping	p. 87
Hoofdstuk 16 In het Bos	p. 92
Hoofdstuk 17 Ontvoering	p. 99
Hoofdstuk 18 De Valstrik	p.104
Hoofdstuk 19 De Judo Ontknoping	p.112
Hoofdstuk 20 Slot	p.119

EEN HANDVOL NEPPE
strijd tegen het witte gevaar)

Een avontuur van Tim en Tender

door R. Empée

Vooraf

Het zou gauw licht worden. Sommige vogels lieten zich al aarzelend horen. Tim en zijn vriend Jonas stapten stevig door. Ze hadden allebei hun wekker op half vijf gezet. Om vijf uur bij Oude Kees zijn was de afspraak. Ze zouden samen gaan vissen. In het ochtendgloren beten de vissen het best was de visie van Oude Kees en die kon het weten. Wat wist die eigenlijk niet. Maar ja, als je op de grote vaart had gewerkt dan had je veel van de wereld gezien en kon je wat vertellen.

Tim mopperde binnensmonds op zijn hond, die Tender heette. Tender, die overal meeging, was even blijven staan om te snuffelen, zodat hij bijna over het dier struikelde. Of was er iets anders aan de hand? Als het lichter was geweest had Tim vast gemerkt dat de nekharen van Tender waarschuwend overeind stonden. De jongens liepen zwijgend naast elkaar voort. Het pad versmalde langzaam. Ze gingen achter elkaar lopen. Behalve een rugzak met wat de avond tevoren klaargemaakte boterhammen hadden ze niets bij zich. Hengels en ander visgerei waren bij Oude Kees.

Het leek wel alsof het weer donker werd in plaats van lichter. Hoorde hij nou Jonas iets roepen? Als hij gisteravond vroeger naar bed was gegaan, dan had hij nu vast geen hoofdpijn gekregen.

Hoofdstuk 1

Zorgen om Tender

Met een zwaar hoofd en in gedachten verzonken liep Tim naar huis. Op school waren zijn gedachten er niet echt bij geweest. Hij moest voortdurend denken aan zijn hond. Tender had vanmorgen tijdens het uitlaten gekakeld en de avond tevoren, nadat hij zijn voerbak had leeg gegeten, was hij gaan balken als een ezel. Dit kon zo niet verder ! Stel je voor dat hij plots zou miauwen als een kat. Ineens wist hij het. Hij zou raad vragen aan Oude Kees. Dat hij daar niet eerder aan had gedacht.

Oude Kees woonde een eindje het bos in. Voor een man alleen was het best een groot huis waarin hij woonde. Op korte afstand van zijn huis stond zelfs een gastenverblijf. Hij kon mooie verhalen vertellen en wist ook een heleboel over planten en dieren. Soms nam hij Tim en zijn vriendje Jonas mee om speciale planten te zoeken die daarna te drogen werden gehangen. Daar werden later drankjes van gebrouwen of smeerseltjes tegen wondjes van gemaakt. Het was ook wel eens gebeurd dat Oude Kees een boog voor de beide jongens had gemaakt van buigzaam wilgenhout. En van rechte takken had hij echte pijlen gesneden met een stop van zacht vlierhout. Onwillekeurig begon Tim te glimlachen. En het was net of de appeltjes van Oude Kees beter smaakten dan de appels die thuis op de fruitschaal lagen. Hij besloot rechtstreeks het bos in te lopen om het probleem voor te leggen en pas daarna naar huis te gaan.

De man die Oude Kees werd genoemd luisterde aandachtig naar het verhaal van Tim. Mensen uit het dorp kwamen wel

eens langs met vragen, maar meestal ging het over hun eigen kwalen, verwachtten ze een gratis advies of een drankje tegen de griep. Verhalen aanhoren was hij dus wel gewend, maar wat Tim nu vertelde deed hem achter zijn oren krabben. “Daar moet ik eens goed over nadenken. Kom morgen maar even terug als je wilt en neem Tender gelijk mee.” Dat beloofde Tim en hij holde snel naar huis.

De volgende ochtend stond Tim al vroeg op de stoep bij Oude Kees. Hij had zich snel gewassen en zijn ontbijt in een paar minuten naar binnen gewerkt. Zijn moeder had verbaasd gekeken. Het was toch zaterdag en hij hoefde vandaag niet naar school, had ze gezegd. Juist omdat het zaterdag was wilde hij snel met Tender naar het bos had hij geantwoord. Terwijl hij daarover stond te denken zwaaide de deur al open en wenkte Oude Kees hem glimlachend binnen.

“Ik heb een idee gekregen” zei Oude Kees. “Luister, aan de andere kant van het bos woont een dame in een groot wit huis. Meer een dametje, want ze schijnt niet groot van stuk te zijn. Ik ken haar zelf niet, maar ik heb me laten vertellen dat ze vreemde dingen met dieren kan doen. Wees dus voorzichtig. Ik zal je wat lekkere verse groenten uit mijn tuin meegeven. Dat kan altijd helpen om iets van haar gedaan te krijgen.”

Tim kon nauwelijks wachten tot Oude Kees wat groenten uit zijn moestuin had gehaald. Hij bedankte Oude Kees en sloeg het pad in dat hem was gewezen.

Hoofdstuk 2

De Put

Tim stapte stevig door, zodat de korte pootjes van Tender hun best moesten doen om hem bij te houden. Na ongeveer een half uurtje leek het alsof de bosrand in zicht kwam. De bomen stonden verder uiteen en hij ontwaarde al gauw een wit huis, precies zoals Oude Kees hem had beschreven. Hij zag nu duidelijk dat het op een grote open plek in het bos stond. Om het huis stonden een heleboel struiken. Toen hij goed keek zag hij dat ze in levensechte vogelfiguren waren geknipt. Vol verbazing keek Tim naar de voordeur. Daarop zat een grote houten vogelkop met een ring door de snavel als een soort klopper om je bezoek aan te kondigen. Dat had hij wel eens op plaatjes in schoolboeken gezien. Ineens hoorde hij iets achter zich ritselen en klonk er een zware stem die vroeg wat hij kwam doen. Geschrokken draaide hij zich om en zag een verbazingwekkend klein vrouwtje dat hem vanachter een paar dikke brillenglazen belangstellend opnam. Hakkend begon Tim de reden van zijn komst uit te leggen, zich intussen verbazend over het formaat van het mensje en haar toch zo zware stem. Nadat hij was uitgesproken en de verse groenten had gegeven, brak er een listige glimlach door op het gezicht van het vrouwtje. Kom maar mee wenkte ze Tim, dan zal ik je een deel van de oplossing laten zien. En ze draaide zich snel om, zodat Tim het valse zenuwtrekje om haar ogen ontging. Ze ging Tim voor naar een hoekje in haar tuin dat was bezaaid met kattenkruid.

“Kijk” sprak het vrouwtje. “Dit moet je bij volle maan knippen, dan 5 minuten laten koken en dat afgekoelde

kooksel moet je aan je hondje geven. Er is echter een bijzonderheid. Dit kattenkruid moet geknipt worden met een zilveren schaar. Een hand vol is genoeg. Als jij me een zilveren schaar bezorgt, dan zal ik wat van mijn kattenkruid voor je knippen.”

Wauw, daar moest Tim niet lang over nadenken. Maar hoe kwam hij zo gauw aan een zilveren schaar ? “Ik weet waaraan je staat te denken” grinnikte het vrouwtje. “Maar daar is een oplossing voor. Ik weet wel iemand van wie je zo’n bijzondere schaar misschien mag lenen. Kom ik wijs je de weg naar het huis van meneer Griebelaar.” En ze leidde Tim naar de rand van haar tuin en wees naar een smal paadje dat in het bos verdwijnt. “Volg dit pad tot de grote eik en sla dan rechts af. Na honderd stappen ga je links , daarna vindt je het verder wel.” En ze gaf Tim een zetje in de richting van het paadje, alsof ze wilde zeggen dat hij moest voortmaken. Nou, dat was hij toch al van plan. En zonder om te kijken zet hij er flink de pas in. Tender huppelt kwispelend naast hem, onderwijl piepend als een muis. Reden te meer om tempo te maken, want een hond met zo’n afwijking wordt te gek.

Na een tijdje wordt het pad smaller en ziet Tim een oude waterput. Het metselwerk ziet er niet best meer uit en is deels overwoekerd met klimop. Plotseling staat Tender stil en spitst de oren. Tim hoort het nu ook. Het lijkt wel of er geluid uit de put komt. Hij staat in twijfel wat te doen. Zijn nieuwsgierigheid wint het tenslotte van de haast om Tender van zijn probleem af te helpen. Hij geeft Tender het commando om te wachten. Dan laat hij zich over de rand glijden en tast met zijn voeten naar de ijzeren steunen die in de wand zijn geslagen. Voorzichtig daalt Tim af. Het wordt

schemerig. Als er nu maar geen spinnen rondkruipen. Van die grote zwarte griezels. Hij krijgt het er warm van. Zijn enge gedachten worden verstoord door het geluid dat steeds duidelijker wordt. Het is de stem van iemand die om hulp roept. Verhit daalt hij de laatste steunhaken af.

Als zijn ogen aan het donker beneden in de put zijn gewend ontwaart hij een smalle deur. Op de tast vindt hij de klink. Tim houdt zijn adem in, duwt de klink naar beneden en zet zijn gewicht tegen de deur die akelig knarsend langzaam open gaat....